Ἔτος 16 Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 26 ΟΚΤΟΜΒΡΙΟΥ 1902 Ἀριθ. 722

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^η ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. - Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ διαζύγια ΣΤ'. Ἀνεμῶνες (ποίημα Λ. Πορφύρα).—Αἱ Ἀγλίδες ἐν τῇ φιλανθρωπίᾳ (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου).—Οἱ γάμοι ἐν Γερμανίᾳ (ὑπὸ δος Μαρίας Πινελῆ).—Τὸ Νέον Συμβόλαιον·—Τὸ βέλο (ὑπὸ φιλοκάλου).—Τὰ φυτά μας (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).—Γυναῖκες στρατιῶται.—Ἀλληλογραφία.— Συνταγαί.—Εἰδοποιήσεις· Ἐπιφυλλίς.

ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ

ΣΤ'.

Λοιπὸν ὁ μέγας διώκτης τοῦ γάμου, ὁ πρῶτος καὶ κυριώτατος τῶν διαζυγίων ὑποκινητής, ὁ χείριστος ἐχθρὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἁρμονίας τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔταξε τὸν φόβον, φρουρὸν τοῦ γάμου καὶ καταλυτὴν τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας τῆς γυναικός.

«*Ἡ δὲ γυνὴ νὰ φοβῆται τὸν ἄνδρα*». Ἀλλ' εἶναι ἡ ἀντίφασις τῆς ὡρκίας φράσεως, «*καὶ ἔσονται οἱ δύω εἰς σάρκα μίαν*», ἡ ὁποία ποιητικώτατα καθορίζει τὴν οὐσίαν καὶ τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἑνότητος καὶ τὴν μετουσίωσιν καὶ μετεμψύχωσιν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς διὰ τῆς ἀγάπης: *Καὶ ἔσονται οἱ δύω εἰς σάρκα μίαν*. Πῶς ἡ σάρξ αὐτὴ χωρὶς νὰ διχασθῇ καὶ νὰ διαιρεθῇ καὶ νὰ παύσῃ νὰ εἶναι μία, ἠμπορεῖ νὰ φοβῆται ἑαυτήν; Πῶς ὅ,τι ἀφωμοιώθη καὶ αὐτουσιώθη ἠμπορεῖ νὰ χωρισθῇ διὰ νὰ τεθῇ εἰς τὸ μέσον ἓν ἀπὸ τὰ πλέον μισητὰ καὶ ἀπαίσια πράγματα ὁ φόβος; Πῶς νὰ φοβῆται κανεὶς τὸν ἴδιον ἑαυτόν του, χωρὶς νὰ τὸν θέτῃ εἰς μοῖραν τυράννου καὶ τυράννου σκληροῦ, ἐγωϊστοῦ, τυράννου, ὁ ὁποῖος ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του πᾶν ὅ,τι ἐμπνέει τὸν φόβον καὶ δημιουργεῖ τὴν ταπείνωσιν καὶ τὸν ἐξευτελισμόν.

Ἀλλ' ἄρκγε διότι ὁ θεσμοθέτης τοῦ γάμου ἔκαμε τὴν παραφροσύνην αὐτὴν νὰ καταστρέψῃ μὲ δύω λέξεις μωρὰς ὅλην τὴν ἁρμονίαν τῆς ἐγγάμου ζωῆς, οἱ ἄνδρες ὅλοι κατώρθωσαν νὰ γίνουν φοβεροί, καὶ οἱ φύσει καλοὶ καὶ πρᾶοι καὶ εὐγενεῖς κατώρθωσαν νὰ μεταβληθοῦν εἰς τέρατα σκληρότητος καὶ νὰ τυραννοῦν σήμερον ὅ,τι ἐλάτρευσαν καὶ ἠγάπησαν χθές;

Βεβαίως ὄχι. Βεβαίως κανεὶς ἱερεὺς καὶ κανεὶς νομοθέτης καὶ κανεὶς ὁρισμὸς τεχνικὸς καὶ κανὲν κατασκεύασμα λέξεων καὶ φράσεων δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταβάλῃ ἐντελῶς τὴν φύσιν καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν αὐτὰ ἔχουν διυλισθῇ καὶ ἐξαγνισθῇ ἀπὸ μίαν ἀνατροφὴν ὡρκίαν καὶ ὅταν ἀρχαὶ τιμιότητος καὶ ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης ἐρριζοβόλησαν εἰς τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς μικρᾶς τοῦ ἀνθρώπου ἡλικίας.

Ἀλλὰ συμβαίνει καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἀκόμη, ἥτις δυστυχῶς ἀποτελεῖ τὴν ἐξαίρεσιν καὶ ὄχι τὸν κανόνα, ἡ εὐτυχία νὰ μένῃ ἓν ὡραῖον ὄνειρον διὰ τὸν γάμον, ἀλλ' ὄνειρον κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα ἀπραγματοποίητον. Διότι αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἀνατρέφονται καὶ ἐκπαιδεύονται καὶ μορφώνονται, ὡς ὄντα προωρισμένα νὰ ἐξαρτῶνται πάντοτε ἀπὸ ἄλλους, σήμερον ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ αὔριον ἀπὸ τὸν σύζυγον, αἱ γυναῖκες, τὰς ὁποίας ὁ νόμος θεωρεῖ καὶ ὅταν ἀκόμη φθάσουν εἰς βαθὺ γῆρας ἀνήλικας, αἱ γυναῖκες τὰς ὁποίας ὁ ἴδιος νόμος ἀφομοιώνει πρὸς ὅλους τοὺς ἀπηγορευμένους καὶ ἠλιθίους καὶ ἡμιπαράφρονας, αἱ γυναῖκες αὐταὶ νὰ μὴν εἶναι προετοιμασμέναι πάντοτε ἀρκετὰ διὰ νὰ ἀνταποκριθοῦν εἰς ἓν ἰδεῶδες, τὸ ὁποῖον οἱ ἐκλεκτοὶ μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν ἔχουν ὀνειροπολήσει διὰ τὴν σύντροφον τῆς ζωῆς των. Ἐπειδὴ μάλιστα οἱ γάμοι τῶν ἐπιλέκτων καὶ τῶν μᾶλλον προνομοιούχων συνάπτονται κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα παρὰ τρίτων, ἐνδιαφερομένων διὰ τὴν ὑλικὴν μᾶλλον εὐημερίαν παρὰ διὰ τὴν ἠθικὴν εὐτυχίαν τῶν νυμφευομένων, σπανίως συμβαίνει νὰ συναντοῦν οὗτοι καὶ ἀρχὰς καὶ μόρφωσιν καὶ αἰσθήματα ἀνταποκρινόμενα εἰς τὰ ἰδικά των.

Καὶ τότε συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον. Τότε αἱ γυναῖ-

κες γίνονται τύραννοι καὶ οἱ ἄνδρες θύματα. Καὶ ἡ τυραννία τῶν μέχρι χθὲς δούλων καὶ σήμερον ἀπελευθέρων εἶναι πολλάκις ἡ χειροτέρα καὶ ἡ σκληροτέρα ὅλων. Διότι εἰς τὸν δεσποτισμὸν τούτων προστίθεται ὅλη ἡ κακία, καὶ ὅλος ὁ φθόνος καὶ ὅλαι αἱ μικροπονηρίαι, τὰς ὁποίας οἱ μακροὶ αἰῶνες τῆς δουλείας ἐσυσσώρευσαν εἰς τὴν γυναικείαν ψυχήν. Αἱ αἱμοχαρεῖς αὐτοκράτειραι καὶ πατρικίαι τοῦ Βυζαντίου, οὔτε τόσον ραδιοῦργοι θὰ ἦσαν, οὔτε τόσον αἱματηρῶν δραμάτων ἡρωΐδες καὶ πρωτεργάτριαι θὰ ἐγίνοντο οὔτε τόσον ἔκδοτον εἰς ἀσελγῆ ζωήν, ἐὰν γενεαὶ ὅλαι δὲν εἶχαν ἐργασθῆ εἰς τὸ νὰ μεταβάλλουν τὰς προγόνους των ἀπὸ πλασμάτων καλῶν καὶ ἀκάκων τοῦ Θεοῦ εἰς ὄργανα ἡδονῆς καὶ φερέπονα θηριώδους σκληρότητος καὶ τυραννίας. Ἀλλ' οὔτε αἱ Ρωμαῖαι δέσποιναι, αἱ ὁποῖαι διὰ νὰ μὴ μετακινηθοῦν ἀπὸ τὴν θέσιν των, ἐβύθιζαν εἰς τὰ στήθη τῶν δούλων καὶ τῶν θαλαμηπόλων τὰς βελόνας τῆς ἐργασίας των, ὅταν δὲν εὕρισκαν τὰς βελονοθήκας των καὶ διεπέρων ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τὰ χέρια των μὲ τὰς πόρπας τῆς κεφαλῆς των, ὅταν κακὰ τὰς ἐκτένιζαν, καὶ ἐξώρυσσαν μάτια καὶ ἀπέκοπταν γλώσσας καὶ αὐτιὰ καὶ ἐξερριζωναν δόντια ἁπλῶς δι' ἰδιοτροπίαν μιᾶς στιγμῆς ἢ διὰ θυμὸν ὀλίγων δευτερολέπτων, βεβαίως οὔτε αὐταὶ θὰ ἦσαν τόσον θηριωδῶς τυραννικαί, ἐὰν ἡ πρὸς τὰς προγόνους των σκληρότης καὶ θηριωδία δὲν τὰς εἶχε διδάξει, ὅτι διὰ νὰ ἄρχῃ τις ἀνάγκη νὰ βασανίζῃ καὶ νὰ τυραννῇ. Καὶ σήμερον ἀκόμη δὲν θὰ εἴχομεν μητέρας σκληράς,—ἔστω καὶ ὀλίγας—αἱ ὁποῖαι νὰ βασανίζουν χωρὶς οἶκτον καὶ χωρὶς εὐσπλαγχνίαν τὰ ἴδιά των παιδιά καὶ διὰ τὰς ἀθωοτέρας παρεκτροπάς των, ἐὰν πιέσεις καὶ βάσανοι αἰώνων δὲν ἐσκλήρυναν καὶ ἀπεθηρίωναν τὰ αἰσθήματα καὶ τούτων, τὰ πλέον στοργικὰ καὶ τρυφερά. Καὶ ὁ νομοθέτης δὲν θὰ εὑρίσκετο εἰς τὴν ἀνάγκην, εἰς τὰς ξένας νομοθεσίας τοὐλάχιστον, ὅπου τόσα λαμβάνονται προστατευτικὰ μέτρα διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν—νὰ ὁρίσῃ ποινὰς καὶ ἀπαγορευτικὰς διατάξεις διὰ τὰς σκληρὰς καὶ ἀπανθρώπους μητέρας, εἰς τὴν θηριωδίαν τῶν ὁποίων ὀφείλονται τόσαι ἀκρωτηριάσεις καὶ παραμορφώσεις καὶ τόσοι θάνατοι ἀκόμη δυστυχῶν καὶ ἀνηλίκων μιαρῶν παιδιῶν;

Φυσικὰ πλησίον τοιούτων γυναικῶν ἡ ζωὴ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι κόλασις, καὶ βεβαίως οἱ κολασμένοι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι κρίνουν τὸν γάμον ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα, χωρὶς νὰ ἀναζητοῦν τὰς αἰτίας, δὲν ἔχουν κανένα λόγον νὰ εἶναι ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὸν θεσμὸν αὐτόν.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

1

Γαλήνη, ποῦ τ' ἀθόλωτα νερά σου καθρεφτίζουν
Τοῦ μόλου τὴ φτωχὴ ζωὴ σὲ μαγικὸ κρουστάλλι,
Καὶ κάπου ἡ αὔρα ἄν σὲ ξυπνῇ, γειὰ μιὰ στιγμούλα ἀνθίζουν
Τ' ἄυλα κριτάκια τοῦ ἀφροῦ στ' ἀμμουδιαστὸ ἀκρογιάλι,

Ὦ! νἄξερες πῶς λαχταρῶ τὸ κῦμα, ποῦ ὡς κ' οἱ γλάροι
Τὸ τρέμουν, καὶ τρυπώνουνε στοῦ βράχου τὴν κουφάλα,
Τὸ σύννεφο, σὰν ἄλογο ποῦ σπάει τὸ χαλινάρι
Καὶ σέρνει τ' ἄγριο φάντασμα τῆς τρικυμιᾶς καβάλλα...

2

Τότε ποῦ σ' εἶδα νἄρχεσαι μὲ τ' ἅγια χελιδόνια,
Τότε καὶ μόλις ἐνιώσα γιὰ ποιὰ χαρὰ μιλοῦσαν
Μέσα στὰ φύλλα τὰ πουλιά, τὰ πνεύματα στὰ κλώνια,
Κ' οἱ πεταλοῦδες ποῦ στὸ φῶς νειογέννητες ξυπνοῦσαν.

Τὸ μονοπάτι ἐδιάβαινες, κ' εἶχες μιὰ λάμψι τόση
Μιὰ τέτοιαν ἄνθινη ὀμορφιὰ στὸ νοτισμένο χῶμα,
Ποῦ δίχως ἄλλο ἡ Ἄνοιξη θὰ σ' εἶχεν ἀνταμώση
Καὶ κάτω ἀπ' τὴς ἀμυγδαλιὲς σ' ἐφίλησε στὸ στόμα

3

Τί κι' ἂν χιονίζῃ; ἐσύ, φτωχὴ καρδιά, τὸ φῶς θυμήσου,
Θυμήσου τῶν παραμυθιῶν τ' ἀγγελικὰ τὰ χρόνια,
Ἂς ἀνοιχτῇ ὁ Παράδεισος ξανὰ στὴν προσευχή σου,
Καὶ τότε ἂς πέφτουν στὸ βουνό, στὴ στέγη ἂς πέφτουν χιόνια.

Ἐσὺ θὰ λὲς στὸν οὐρανὸ ψηλὰ πῶς ξεφυλλίζουν
Φούλια, κριτάκια, γιασεμιά, κάποια τρελλὰ ἀγγελούδια,
Μὰ πρὶν νὰ πέσουν, οἱ κακὲς οἱ στρίγλες τὰ ξορκίζουν
Κ' ἔτσι μαδοῦν τριγύρω μας σὰ χιόνια, τὰ λουλούδια.

ἀπὸ τὰ Παναθήναια ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΑΙ ΑΓΓΛΙΔΕΣ ΚΑΙ Η ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΕΙΑ

Β'.

Αἱ ἐπιτροπαὶ τῶν σωματείων αἱ ἀσχοληθεῖσαι σπουδαιότερον εἰς τὴν διακανόνισιν τῆς ἐργασίας καὶ τὴν βελτίωσιν τῆς τύχης τοῦ ἐργάτου ὁμοθύμως ἐκφράζονται κατὰ τῆς φρικτῆς θέσεως τῆς ἐγγάμου ἐν Ἀγγλίᾳ ἐργάτιδος. Τελευταίως μάλιστα παρετηρήθη αἰσθητὴ αὔξησις θανάτων παιδιῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἀθλιότης τῆς ὑγείας καὶ ἡ εὐπάθεια ἀπεδόθη εἰς τὴν ἐξάντλησιν τῆς ἐν τοῖς ἐργοστασίοις διημερευούσης μητρός.

Ὁ ἀριθμὸς δὲ τούτων ἐν τῇ βιομηχανίᾳ, ὁ ὁποῖος ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπερβαίνει τὰ δύω ἑκατομμύρια ἠδύνατο βεβαίως νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τοὺς βιομηχάνους καὶ νὰ ἐπιτευχθῇ οὕτω ἡ βελτίωσις τῆς θέσεως τῆς ἐργαζομένης γυναικός. Δυστυχῶς οὐδὲν τοιοῦτο κατωρθώθη καὶ ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἀμοιβῆς τοῦ ἐργάτου καὶ τῆς ἐργάτιδος εἶναι ἀπελπιστικῶς ἄδικος καὶ ἄνισος, περισσότερον παρὰ εἰς κάθε ἄλλην χώραν. Αἱ ἐργαζόμεναι εἰς μεταλεῖα γυναῖκες μὲ ἡμερομίσθιον 5 τελ. καὶ 10 πεν.

		ἄνδρες	» 16	σελ.	6	τέν.
»	» ἀνθρακωρυχεῖα	γυναῖκες	» 8	»	2	»
»	»	ἄνδρες	» 22	»	11	»
»	σιδηροχυτήρια	γυναῖκες	» 10	»	4	»
»	»	ἄνδρες	» 33	»	5	»
»	» τυπογραφεῖα	γυναῖκες	» 11	»	9	»
»	»	ἄνδρες	» 33	»	8	»
»	» ὑφαντουργεῖα	γυναῖκες	» 11	»	6	»
»	»	ἄνδρες	» 23	»	4	»
»	» ὑποδηματοπ.	γυναῖκες	» 12	»	6	»
»	»	ἄνδρες	» 24	»	3	»
»	» τριχαπτοπ.	γυναῖκες	» 12	»	8	»
»	»	ἄνδρες	» 27	»	3	»
»	» μάλλινα	γυναῖκες	» 13	»	3	»
»	»	ἄνδρες	» 23	»	5	»
»	» βαμβακερὰ	γυναῖκες	» 15	»	3	»
»	»	ἄνδρες	» 22	»	3	»

Ἐξαίρεσιν ἀποτελοῦν μόνον αἱ γυναῖκες ὑφάντριαι τοῦ Lacanchire καὶ Yorkshire, αἱ ὁποῖαι διότι εἶναι μέλη ἀνδρικῶν ἐργατικῶν συνδέσμων, πληρόνονται κατ' ἀναλογίαν πολὺ καλλίτερα, χωρὶς ὅμως νὰ ὑπερβαίνουν αὐταὶ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας.

Ἀλλ' ἀπελπιστικὴ πολὺ περισσότερον εἶναι ἡ θέσις τῆς κατ' οἶκον ἐργαζομένης γυναικός, τὴν ὁποίαν ὑποχρεοῦνται νὰ βοηθοῦν καὶ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τῆς πολὺ μικρᾶς των ἡλικίας. Καὶ ὑπάρχουν μεταξὺ τούτων γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ὡς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἐργασίας των, ἀσχολοῦνται μόνον ἓξ μῆνας τοῦ ἔτους, ἐνῷ τοὺς ὑπολοίπους ἓξ μῆνας πεινοῦν. Διὰ τοῦτο καὶ ὅλοι οἱ γυναικόφιλοι ἐξεγείρονται κατὰ τῆς φιλανθρωπίας, ἡ ὁποῖα ἱδρύει οἴκους καὶ ἄσυλα διὰ τὰς μετανοούσας μαγδαληνάς, ἀντὶ νὰ διευκολύνῃ τὰς τιμίας γυναῖκας εἰς τρόπον ἐργασίας δι' ἧς νὰ κερδίζουν ἐντίμως τὸν ἄρτον των.

Δύο μεγάλαι γυναικεῖαι ἑταιρίαι ἔχουν ἐπιληφθῆ συστηματικῶς τῆς βελτιώσεως τῆς τύχης τῆς γυναικός: «*Ἡ ἐθνικὴ ἔνωσις τῶν Γυναικῶν*» καὶ τὸ *Βιομηχανικὸν Συμβούλιον τῶν Γυναικῶν*, τὸ ὁποῖον ἀπασχολεῖται εἰδικώτερον μὲ τὴν τεχνίτριαν γυναῖκα, τῆς ὁποίας ἐπιδιώκει καὶ τὴν ἠθικὴν μόρφωσιν. Τὸ συμβούλιον τοῦτο εὐθὺς ὡς ἐν ἐκ τῶν μελῶν του, φέρει ἐν ζήτημα ἀναγόμενον εἰς τὴν ἐργάτιδα, ἀνατίθεται εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ εἰδικὴν ἐπιτροπὴν ἡ μελέτη καὶ ἡ ἐξέτασις τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος. Μεταξὺ ἄλλων τελευταίως ἠσχολήθησαν εἰς τὴν ἐπιψήφισιν νομοθετικῶν μέτρων, δι' ὧν θὰ περιορισθοῦν αἱ ἐργάσιμαι ὧραι τῶν παιδιῶν εἰς τὰ ἐργοστάσια καὶ οἱ ὑγιεινοὶ ὅροι τῆς ἐν αὐτοῖς διαίτης αὐτῶν.

Σκοπὸς δὲ εἰδικώτερος τοῦ συμβουλίου τούτου εἶναι νὰ κατορθώσῃ, ὅπως οἱ ὅροι τῆς ἐργασίας ἐν τῇ ἐκτελέσει μὴ ἐκθέτουν εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν τοῦ ἐργάτου. Ἐπειδὴ δὲ πολλαὶ ἐργάτιδες ἀμαθεῖς ἀγνοοῦν ἐντελῶς τοὺς ψηφισθέντας ὑπὲρ αὐτῶν προστατευτικοὺς νόμους, αἱ κυρίαι ἐκτυπόνουν εἰς φυλλάδια μὲ ἑρμηνείας λεπτομερεῖς τοὺς νόμους τούτους καὶ τοὺς διανέμουν δωρεὰν εἰς πάντα ἐργατικὸν ἄνθρωπον. Ἤδη τὸ ἐν λόγῳ Συμβούλιον κατώρθωσεν ὅπως εἰς εἴκοσι δύο ἐργατικοὺς συνδέσμους ἀνδρῶν λάβουν μέρος καὶ γυναῖκες, ὡς κατώρθωσε τὴν σύστασιν εἴκοσιν ἐννέα συνδέσμων γυναικείων.

Μὴ ἀρκούμεναι εἰς τοῦτο αἱ Ἀγγλίδες ἵδρυσαν βιβλιοθήκας διὰ τὰς ἐργάτιδας, διωργάνωσαν λέσχας καὶ λαϊκὰς ἑορτὰς καὶ ἔθεσαν εἰς συνάφειαν γυναῖκας κάποιας ἀναπτύξεως μὲ γυναῖκας τοῦ ὄχλου, αἱ ὁποῖαι ὠφελοῦνται ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἐκ τῶν σχέσεων τούτων.

Αἱ πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἀσθενεῖς χορηγούμεναι συνδρομαὶ κατ' οἶκον, γίνονται μὲ τρόπον πολὺ πρακτικώτερον ἐν Ἀγγλίᾳ, παρὰ εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Τὸ ἐν λόγῳ σωματεῖον διαιρεῖ τὴν πόλιν εἰς ὡρισμένον ἀριθμὸν τμημάτων, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων διορίζεται εἷς ἰατρὸς καὶ δύο τρεῖς ἐξ ἐπαγγέλματος νοσοκόμοι γυναῖκες (nursen) μισθοδοτούμεναι. Αὗται εἰδοποιοῦνται παρὰ τοῦ τηλεφώνου τοῦ τμήματος παρὰ τῶν ἀσθενῶν, τῶν ἐχόντων ἀνάγκην τῆς ἐπισκέψεως των καὶ ἐν συνενοήσει μετὰ τοῦ οἰκείου ἰατροῦ μεταβαίνουν εἰς ἕκαστον ἀσθενῆ καὶ ἐκτελοῦν τὴν νοσηλευτικὴν ὑπηρεσίαν. Δηλαδή, καθαρίζουν καὶ ἀερίζουν τὸ δωμάτιον, δίδουν ὁδηγίας εἰς τὴν οἰκογένειαν διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ πάσχοντος, συμβουλεύουν τὴν κατάλληλον τροφήν, συνενοοῦνται μετὰ τῶν κυριῶν διὰ τὴν χορήγησιν γάλατος, κρέατος καὶ οἴνου ὡς καὶ ἐνδυμάτων, σκεπασμάτων καὶ ἀπολυμαντικῶν.

Ἡ ὑπηρεσία αὕτη ἀπασχολεῖ ἑκάστην νοσοκόμον ἀπὸ μιᾶς—δύο ὥρας διὰ κάθε ἀσθενῆ, ὥστε ἑκάστη νοσοκόμος δὲν δύναται νὰ ἀναλάβῃ περισσοτέρους τῶν ἓξ ἀσθενῶν διὰ κάθε ἡμέραν. Καὶ τοιουτοτρόπως διὰ τῶν γυναικῶν αὐτῶν εἰσχωροῦν εἰς τὰς τρώγλας τῶν πτωχῶν στοιχειώδεις κάπως γνώσεις ὑγιεινῆς καὶ καθαριότητος. Εἰς χρόνια δὲ νοσήματα ἡ νοσοκόμος μὲ τὸν καιρὸν γίνεται φίλη τῆς οἰκογενείας πολύτιμος καὶ σύμβουλος ἀφωσιωμένη καὶ ἡ ἐπίσκεψίς της ἀναμένεται καθ' ἡμέραν μὲ ἀνυπομονησίαν καὶ χαράν.

Πλὴν τῶν νοσοκόμων ὑπάρχουν καὶ αἱ ὑγειονόμοι ἐπισκέπτριαι, ἰατροὶ αὐταί, ἐντεταλμέναι νὰ ἐξετάζουν, ἐὰν οἱ ὅροι τῆς ὑγιεινῆς τῶν πυκνοκατοικουμένων πτωχικῶν ἀσύλων διατηροῦνται καὶ κατὰ πόσον. Μετὰ ταῦτα διαβιβάζουν τὰς σχετικὰς ἐκθέσεις των εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ σωματείου, τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἐργάζεται πρὸς ἀποσόβησιν κάθε κακοῦ. Αἱ ὑγειονόμοι ἰατροὶ εἶναι ἐφωδιασμέναι μὲ φυλλάδια, τὰ ὁποῖα φέρουν τίτλον: *νομοθετικαὶ δυσκολίαι καὶ νόμος προστατευτικὸς διὰ τοὺς πτωχούς*. Τὰ φυλλάδια αὐτὰ δίδουν ὁδηγίας προστασίας τῶν συμφερόντων καὶ προχείρου ὑπερασπίσεως τῶν δικαιωμάτων τῶν πτωχῶν.

Καὶ τοιουτοτρόπως σώζονται πολλοὶ ἐκ τῶν καταχρήσεων εἰς ἃς ἡ ἀσυνειδησία τῶν ἰσχυρῶν τοὺς ὑποβάλλει πολὺ συχνά.

Ἑλένη Γεωργιάδου.

ΠΟΤΕ ΕΝΥΜΦΕΥΟΝΤΟ ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΜΑΣ

Μεταξὺ τῶν διαφόρων θεῶν καὶ θεαινῶν, αἵτινες παρὰ τῶν ἐθνικῶν προγόνων μας εὐσεβῶς ἐλατρεύοντο, ὁ ἐρυθροπώγων Donar, ὁ θεὸς τῶν καταιγίδων καὶ τοῦ κεραυνοῦ, εἶχεν ἀναλάβῃ ἐν τῶν σπουδαιοτέρων ἔργων.

Δὲν ἦτο μόνον ὁ θεὸς τοῦ πυρὸς διὰ τοὺς Ἀλλεμανούς, ἀλλὰ καὶ ὁ κριτὴς τῶν δικαίων τοῦ μὲν καὶ τοῦ δέ, ὁ προσδιορίζων τὰ ὅρια, ὁ εὐλογῶν πᾶσαν συνθήκην. Καὶ δὲν ἦτο μόνον θεὸς τῶν ὁρίων τῶν δασῶν καὶ πεδιάδων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἑστίας τοῦ οἴκου καὶ τῆς οἰκογενειακῆς εὐτυχίας. Εἰς τὸν θεὸν τοῦτον ἀφιερώθη ἡ πέμπτη τῆς ἑβδομάδος ἡμέρα, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ τὸ ὄνομα ἔλαβε Donnerstag, καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον, ἑπομένως, κατὰ προτίμησιν τὴν Πέμπτην ἐτελοῦντο οἱ ἀρραβῶνες καὶ οἱ γάμοι.

Τὸ ἀρχαῖον τοῦτο ἐθνικὸν ἔθιμον παρελήφθη μετὰ ταῦτα καὶ εἰς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ διετηρήθη ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ὥστε εἶνε ἄξιον μελέτης, ὅπως μάθῃ τις ποῖαι πόλεις καὶ ἔθνη ἀνέκαθεν ἔδωκαν εἰς τὴν Πέμπτην αὐτὴν τὴν ἐπισημότητα.

Ἡ πόλις Ζυρίχη τὸ 1539 ἐθέσπισε νόμον, ὅστις ὥριζεν ἡμέραν γάμων καὶ πᾶσαν ὑπόθεσιν ἀφορῶσαν συνοικέσια νὰ τελῆται καὶ ἐξετάζηται Δευτέραν καὶ Πέμπτην. Εἰς τὸ καντὸν Apperyell δικαστήριον γάμων συνεδρίαζεν ἅπαξ τοῦ ἔτους, τὴν πρώτην μετὰ τὸ Πάσχα Πέμπτην. Εἰς τὴν Βοεμίαν οἱ γάμοι ἐτελοῦντο Τρίτην, διήρκουν δὲ μέχρι τῆς Πέμπτης. Ἡ ὡρισμένη ἀπόφασις τῶν γάμων τοῦ Ἐκλέκτορος Ἰωάννου τοῦ Βρανδεμβούργου, μετὰ τῆς Μαργαρίτας θυγατρὸς τοῦ δουκὸς Γουλιέλμου τῆς Σαξωνίας, ἔγεινε Πέμπτην, καὶ Πέμπτην ἔστειλεν ὁ μνηστὴρ τοὺς δέκα αὐτοῦ ἀπεσταλμένους ἱππεῖς, ὅπως φέρωσι τὴν νύμφην ἐπισήμως. Εἰς τὰς νήσους Ὀρκάδας ἡ Πέμπτη τῆς νέας σελήνης θεωρεῖται ἡ ἀρίστη διὰ τὸν γάμον ἡμέρα.

Ἐν διήγημα τῶν βορείων κρατῶν ἀναφέρει, πῶς ἡ μήτηρ συμβουλεύει τὸν υἱόν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης Πέμπτην, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅπου ἤθελεν εὕρει τὴν ὡραιοτέραν τῆς γῆς κόρην, γνωρίζει δὲ εἰς αὐτὴν καὶ τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου ἤθελε τὴν κατορθώσει ν' ἀποβάλῃ τὸν κύκνειον χιτῶνα. Ἐκεῖ πράγματι ἐπιτυγχάνει καὶ τὴν κερδίζει, ἀλλὰ τὴν χάνει μετὰ ἑπτὰ ἔτη, Πέμπτην πάλιν. Εἰς τὸ Holstein οἱ γάμοι ἐτελοῦντο Πέμπτην, διήρκουν δὲ μέχρι τῆς Κυριακῆς· τὸ αὐτὸ ἔθιμον εἶχε καὶ ἡ Ἔσση.

Εἰς ἓν δημῶδες Βρετανικὸν ἆσμα φαίνεται ἡ περὶ Πέμπτης ἰδέα, ἐκ τῆς ἀπαντήσεως, τὴν ὁποίαν δίδει ἡ κόρη εἰς κάποιον, ὅστις προσπαθεῖ νὰ τὴν ἐξαπατήσῃ διὰ λόγων ἵνα παραδεχθῇ τὴν αἴτησίν του διὰ γάμον:

Τὴν Πέμπτην νυμφεύομαι ἐγώ,
Σὺ καὶ ἡ πρότασίς σου ἔρχονται ἀργά.

Οἱ γάμοι τοῦ κόμητος Hans Georg von Hohenhollern, τοὺς ὁποίους ὁ Frischlin ψάλλει εἰς τὰ ποιήματά του τὸ 1598, καὶ ὁ Birlinger τὰ ἐκδίδει τὸ 1860, Κυριακὴν ἐ ένετο ἡ ἐπίσημος ὑποδοχὴ τῆς νύμφης, καὶ ἡ ἑορτὴ τῶν γάμων διήρκεσε μέχρι τῆς Πέμπτης, ὅπου ἐδόθη εἰς τοὺς εὐγενεῖς προσκεκλημένους ἱπποδρομία καὶ χορὸς μετημφιεσμένων, τὴν Παρασκευὴν δὲ ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς των ἐτελείωσαν αἱ πανηγύρεις. Περὶ ἡμερῶν γάμου τῆς Θουριγκίας διηγεῖται ὁ διηγηματογράφος Bechstein: Κυριακὴν ἐσύναζαν καὶ ἐκαθάριζαν τὸ κεγχρὶ διὰ τοῦ ὁποίου κατεσκευάζετο ὁ ζωμὸς τῶν συμποσίων τοῦ γάμου, τὴν Δευτέραν ἐγίνοντο ὅλκι αἱ προετοιμασίαι, την Τρίτην μέχρι τῆς Πέμπτης τὰ συμπόσια καὶ αἱ διασκεδάσεις, τὴν Παρασκευὴν ἐλάμβανον οἱ προσκεκλημένοι τὸν ζωμὸν τῆς ἀναχωρήσεως καὶ τοὺς σάκκους των πλήρεις γλυκισμάτων καὶ ἔφευγαν.

Μόνον ὁ Σέρβος θεωρεῖ τὴν Πέμπτην ὡς ἀποφράδα διὰ τὸν γάμον ἡμέραν. Ὡσαύτως καὶ χρώματα ἀφορῶντα γάμον παρ' αὐτοῖς δὲν εἶνε τὰ ἐρυθρά, ἀλλὰ τὰ πράσινα καὶ οἱ γάμοι γίνονται Τρίτην καὶ Παρασκευήν. Ἡ Σλαυϊκὴ αὐτὴ πρόληψις παρεισέδυσε καὶ εἰς πολλὰ μέρη τῆς βορείου Γερμανίας, ὡς φαίνεται εἰς τὸ δημῶδες λόγιον: «Ὁ προτείνων γάμον Πέμπτην, ἔχει βροντὰς εἰς τὸ συνοικέσιον». Καὶ παραδέχονται ἐπίσης, ὅτι μόνον ἡ Τρίτη καὶ Παρασκευὴ εἶνε εὐτυχεῖς διὰ γάμον ἡμέραι. Ἐκτὸς τῶν μερῶν τούτων ἀπανταχοῦ τῆς Γερμανίας ἡ Πέμπτη ἦτο ἡμέρα γάμου, ἐξ οὗ καὶ τὸ κοινὸν ρητόν: «Πέμπτης συνοικέσιον. εὐτυχίας συνοικέσιον»

Τρίτη καὶ Πέμπτη εἰς τὸ Τυρόλον θεωροῦνται ἡμέραι μαγείας· οἱ νέοι ἐξέρχονται τὸ ἑσπέρας πρὸς ἀναζήτησιν συντρόφου· παραδέχονται, ὅτι αἱ δύο αὐταὶ ἡμέραι ἔχουν μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τοῦτο. Κολακευτικὸν ἐπίθετον ὡραίας κόρης ἐκεῖ εἶνε: Πέμπτης τέκνον. Οἱ Καθολικοὶ τοῦ καντὸν Hargan ἀμέσως ἢ ἐμμέσως Πέμπτην ζητοῦν εἰς γάμον κόρην. Εἰς τὴν Γερμανικὴν Ἐλβετίαν καὶ τὰ πέριξ τοῦ μέλανος Δρυμοῦ, μέχρι τῆς σήμερον μία ὡραία κόρη ὀνομάζεται: Πέμπτης ὡραία. Ὁ γλυκὺς δημώδης ποιητὴς Peter Hebel δικτυπόιει τοῦτο εἰς ἕνα στίχον τοῦ ἄσματός του τοῦ ἐπιγραφομένου: «Hans καὶ Brene» τὸν ὁποῖον μεταφέρομεν ἐνταῦθα, περκίνουσαι τὴν μελέτην μας:

Ὦ, ἐὰν τὴν κόρην τῆς Πέμπτης τὴν ὡραίαν κερδίσω,
Ὦ, τότε ναί· εἰς τὸν Παράδεισον θὰ ζήσω.

(Κατὰ τὸν Gottfried Kessler)

Μαρία Πινέλλη

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

* * *

Ἀλλ' ἐνῷ αἱ Ἀνῆναι ἐπανηγύριζαν τὸ πρῶτον βάπτισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἰς τὸ πῦρ, ὡς ἔλεγαν πομπωδῶς οἱ αὐτοχειροτόνητοι ρήτορες τῶν διαφόρων συγκεντρώσεων, καὶ ἐνῷ αἱ περὶ νικῶν τῶν ἑλληνικῶν ὅπλων εἰδήσεις ἐκυκλοφόρουν μετὰ περισσοτέρας ἐπιτάσεως καὶ αἱ πρῶται ἀψιμαχίαι τῶν σταθμῶν τῶν συνόρων ἐκρίνοντο ὡς ἀποτελεσματικαὶ μάχαι ἀπὸ τοὺς πολλούς, καὶ ὀνόματα ἡρώων καὶ νεωτέρων Λεωνιδῶν ἐκυκλοφοροῦσαν πολυπληθῆ, ἀναλόγως πάντοτε πρὸς τὰς συμπαθείας ἑκάστου, τὰ πολεμικὰ πράγματα εἰς τὴν Θεσσαλίαν κάθε ἄλλο παρὰ εὐοίωνα ἐφαίνοντο, εἰς ὅσους εἴζευραν νὰ βλέπουν καὶ νὰ ἐννοοῦν.

Πρῶτον, διότι καὶ εἰς ἀριθμὸν καὶ εἰς ποιὸν καὶ εἰς πολεμικὴν πεῖραν καὶ εἰς σκληραγωγίας ὁ ἐχθρικὸς στρατὸς ἦτο πολὺ ὑπέρτερος τοῦ Ἑλληνικοῦ. Εἰς τὴν Θεσσαλίαν αἴφνης ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς εἰς τὸ σύνολόν του μόλις ἀνήρχετο εἰς σαράντα χιλιάδας ἄνδρας, ἐνῷ ὁ τουρκικὸς ἀνήρχετο εἰς ἑκατὸν ἕνδεκα χιλιάδας περίπου. Ἐπὶ κεφαλῆς δὲ τοῦ στρατοῦ τούτου εἶχον ταχθῆ ἄνδρες γηράσαντες εἰς τοὺς πολέμους καὶ κατέχοντες ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς στρατηγικῆς τέχνης, ἐνῷ οἱ διοικοῦντες τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν των εὑρίσκοντο εἰς πεδίον μάχης, καὶ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐγνώριζαν μὲν ἴσως ἐπάνω εἰς τὸν χάρτην τὸ ἔδαφος, τὸ ὁποῖον εἶχαν νὰ ὑπερασπίσουν, ἀλλ' αἱ γνώσεις των περιωρίζοντο ἀκριβῶς ἕως ἐδῶ.

Αἱ ἀψιμαχίαι δι' αὐτὸ τοῦ Γριτζόβαλι, καὶ τῆς Μελούνας καὶ τοῦ Ματιοῦ, μεθ' ὅλον τὸν ἡρωϊσμὸν τοῦ πρώτου εἰκοσιτετρακώρου τῶν μαχομένων ἀνδρῶν ἔφερεν εἰς μεγάλην σύγχυσιν τοὺς μεράρχους καὶ τοὺς ταξιάρχας, οἱ ὁποῖοι προέβλεπαν μίαν λύσιν, ὄχι βέβαια σύμφωνον μὲ τὰς ἐπιθυμίας των.

Ἄλλως τε ἀμέσως ἀφ' ἧς στιγμῆς διεγράφη τὸ σχέδιον τοῦ πολέμου ἐν Θεσσαλίᾳ, ἡ θέσις τῶν ἑλληνικῶν ὅπλων

καὶ ἡ πολεμικὴ ἐνέργεια τῆς Ἑλλάδος δὲν ἐσυμφώνει διόλου μὲ τὰ γραφόμενα καὶ διακηρυττόμενα εἰς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν, περὶ τῆς στάσεως τῆς Ἑλλάδος ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ. Ἐνῷ ἡ Ἑλλὰς ἐπεδίωκε τὸν πόλεμον καὶ ἡ Ἑλλὰς μετέβκινε νὰ ἐλευθερώσῃ ἀδελφοὺς ὑποδούλους, εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἡ προδιαγραφεῖσα τοῦ στρατοῦ στάσις ἦτο ἐντελῶς παθητική. *Ἄμυνα καὶ πάλιν ἄμυνα*, αὐτὸ ἦτο τὸ ἔμβλημα τοῦ ἀρχηγείου, αὐτὸ ἐπανελάμβαναν αἱ διαταγαὶ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, αὐτὸ οἱ μέραρχοι καὶ οἱ ταξίαρχοι εἰς τοὺς ὑπ' αὐτοὺς ἀξιωματικούς, αὐτὸ οἱ ἀξιωματικοὶ εἰς τοὺς στρατιώτας.

Εἶχεν ἐξημερώσει ἡ Κυριακή, ἡ ἐπαύριον τῆς ἐνάρξεως τοῦ πολέμου, καὶ καθ' ὅλας τὰς δέκα ὀκτὼ ὥρας τῆς τουρκικῆς ἐπιθέσεως οἱ ἴδιοι ἄνδρες ἐξηκολούθουν νὰ μάχωνται εἰς ὅλους τοὺς σταθμούς, ἄϋπνοι, νηστικοί, ἀλλὰ πάντοτε ἀρκετὰ ἀπαθεῖς καὶ ἀρκετὰ ψύχραιμοι. Διοικούμενοι ἀπὸ τοὺς νεωτέρους ἀξιωματικούς των οἱ ἄνδρες, οἱ ταγμένοι εἰς τὴν φύλαξιν τῶν σταθμῶν, ἐμάχοντο μονωμένοι, χωρὶς νὰ εἰξεύρουν πῶς εἶχαν κανονισθῆ τὰ τῆς τύχης των οἱ ἀνώτεροι, οἱ ὁποῖοι ἔμεναν ἀκίνητοι εἰς τὰς ἕδρας των τῆς Λαρίσσης καὶ τοῦ Τυρνάβου. Ἐπειδὴ μάλιστα αἱ πρῶται ἐχθρικαὶ ἐπιθέσεις εἶχαν ἀποκρουσθῆ μὲ ἀρκετὴν εὐκολίαν, καὶ χωρὶς ἀπωλείας ἀνδρῶν, τὸ θάρρος τῶν ἀμυνομένων εἶχε διπλασιασθῆ καὶ οἱ περισσότεροι ἐστενοχωροῦντο καὶ ἐμεμψιμοιροῦσαν κατὰ τῶν προϊσταμένων, διότι δὲν τοὺς διέτασσαν νὰ προχωρήσουν εἰς τὸ τουρκικὸν ἔδαφος.

Εἷς ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς τοὺς διοικοῦντας τὸν σταθμὸν τοῦ Γριτζόβαλι ἦτο ὁ υἱὸς τῆς κυρίας, ἡ ὁποία εἶχεν ἀποδεχθῆ τὴν εἴδησιν τοῦ πολέμου μὲ μίαν ἔκρηξιν ἀπελπισίας εἰς τὸ σπῖτι τῆς κ. Δετῆ.

Ἰσχνός, λεπτός, χλωμός, χαρακτὴρος ἠπίου, χωρὶς νὰ ἔχῃ τί ποτε τὸ ἐπιβάλλον οὔτε εἰς τὴν στάσιν, οὔτε εἰς τὴν φωνήν, οὔτε εἰς τὴν ὅλην φυσιογνωμίαν, εἶχεν ἐν τούτοις ἑλκύσει τὴν ἐμπιστοσύνην ὅλων τῶν ἀνδρῶν του. Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἐχθρικῆς ἐπιθέσεως περιεφέρετο ἔφιππος εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ὑπὸ τὴν ἰδικήν του φύλαξιν γραμμῆς, καὶ ἐνεθάρρυνε τοὺς ἄνδρας του, συμβουλεύων νὰ προφυλάσσωνται καὶ νὰ μὴ ριψοκινδυνεύουν χωρὶς λόγον καὶ πρὶν ἢ παρουσιασθῇ ἀνάγκη.

Τὴν προηγουμένην εἶχε λάβει ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία τὸν ἱκέτευε νὰ προφυλάσσῃ τὴν ὑγείαν του, καὶ ἐν περιπτώσει ἐκκρήξεως τοῦ πολέμου νὰ προσπαθήσῃ νὰ μὴ διακυβεύσῃ τὴν ζωήν του. Δὲν εἶχε προφθάσῃ νὰ τελειώσῃ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ μητρικοῦ γράμματος, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐρρίφθη τὸ πρῶτον βόλιον τοῦ ἐχθροῦ εἰς τὴν γραμμήν του. Τὸ εἶχε χώσει νευρικὸς εἰς τὴν τσέπην τῆς στολῆς του, ἐνῷ διέτασσε τὰς σάλπιγγας νὰ σημάνουν τὴν εἰς μάχην παράταξιν τῶν ἀνδρῶν του.

Τὸ πρωὶ λοιπὸν τῆς ἐπαύριον Κυριακῆς κατόπιν μιᾶς ἰσχυρᾶς ἀποκρούσεως τοῦ ἐχθροῦ, καὶ φτινομενικῆς ὑποχωρήσεως αὐτοῦ, ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἐνθυμήθη τὸ γράμμα τῆς μητρός του καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὴν σκηνήν του διὰ νὰ τὸ ἀναγνώσῃ. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἴξευρε τί ἠμποροῦσε νὰ συμβῇ ἐν τῷ μεταξὺ ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν ἀπὸ τὰς τελευταίας φράσεις τῆς ἐπιστολῆς: Εἰς τὸ χαρτάκι αὐτό, παιδί μου, ποῦ θὰ εὕρῃς μέσα εἰς τὸ γράμμα μου ὑπάρχει τυλιγμένον ὀλίγον βαμβάκι· εἶναι ἁγιασμένον καὶ ἔχει ἕνα μικρὸ κομματάκι τίμιον ξύλον. Ράψε το, ἀγόρι μου λατρευτό, μέσα εἰς τὴν στολήν σου, καὶ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκείνου ποῦ μᾶς ἔσωσεν μὲ τὸν θάνατόν του, θὰ σὲ διαφυλλάξῃ ἀπὸ τὸ βόλι τοῦ ἐχθροῦ».

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐμειδίασεν ἐν ἀόρατον μειδίαμα δυσπιστίας καὶ συγκεκινημένος ἔφερε τὸ γράμμα εἰς τὰ χείλη του. Καϋμένη μητέρα! ἐψιθύρισε· καὶ φυσικὰ ὡς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔστω καὶ ἀπὸ περιέργειαν ζητεῖ νὰ ἀτενίσῃ τὸ ἁγιασμένον ἐκεῖνο ξύλον, τὸ ὁποῖον τοῦ ὑπόσχονται ὅτι θὰ τοῦ σώσῃ τὴν ζωήν, ἐζήτησε μέσα εἰς τὸν τσαλακωμένον φάκελλον, ἀλλὰ δὲν εὗρε τίποτε. Βεβαίως τὴν προηγουμένην ἡμέρκν, καθ' ἣν στιγμὴν ἄνοιγε τὸ γράμμα εἶχε πέσει τὸ πολύτιμον περιεχόμενον του, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ. Καὶ ὁ πρὸ ὀλίγου δύσπιστος καὶ εἰρωνικὸς διὰ τὴν μητρικὴν δυσιδαιμονίαν καὶ πίστιν καὶ πρόληψιν, ἔγεινεν ἀμέσως προληπτικὸς καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἡ ἀπώλεια τοῦ τιμίου ξύλου ἦτο κακὸς οἰωνὸς δι' αὐτόν.

Ἐν ᾧ μεταξὺ εἶχε παρουσιασθῇ εἰς τὴν σκηνήν του ὁ ἀνθυπολοχαγὸς τῆς ὑπηρεσίας. Κύριε Λοχαγέ, οἱ ἄνδρες εἶναι κουρασμένοι καὶ ἐὰν ἔχομεν νέαν ἐπίθεσιν θὰ ἐξαντληθοῦν.

Ἐζήτησα ἤδη ἐνίσχυσιν, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ λοχαγὸς γλυκὺς πάλιν, ἀλλὰ πάντοτε δύσθυμος καὶ κατηφής.

Σᾶς βλέπω στενοχωρημένον, κύριε λοχαγέ, εἶπε μὲ ὕφος κατὰ τὸ ἥμισυ φιλικὸν καὶ οἰκεῖον καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ πειθαρχικὸν ὁ ἀξιωματικός. Ἐν τούτοις δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος κίνδυνος νὰ νικηθῶμεν, ἡμεῖς τοὐλάχιστον Οἱ ἄνδρές μας ἐπολέμησαν θαυμάσια ὁ ἐχθρὸς ἀπεκρούσθη μὲ σημαντικὰς ἀπωλείας καὶ μεθ' ὅλην τὴν κόπωσιν τῶν ἀνδρῶν μας, τὸ ἠθικόν των εἶναι ἀκμαιότατον.

Ὁ νέος ἀξιωματικός, ὁ ὁποῖος μὲ τόσον εὐοιώνους ἐλπίδας ὡμίλει περὶ τοῦ πολέμου ἦτο καὶ ὡς χαρακτὴρ καὶ ὡς ἐξωτερικὸν ἐντελῶς διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν προϊστάμενόν του. Ὑψηλός, κατακόκκινος, μὲ κατατομὴν ὡραίαν, μὲ 'ματια τὰ ὀπτὰ καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἀγρυπνίαν τῆς νυκτὸς ἤστραπταν φλόγας, κομψός, ζωηρός, εὔθυμος ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ φέρῃ τὴν ὁμιλίαν εἰς τρόπον φιλικώτερον καὶ δι' αὐτό, ἐνῷ ἠρώτα τὸν λοχαγὸν διὰ τὴν αἰτίαν τῆς δυσθυμίας του, ἠτένιζε ταὐτοχρόνως μὲ πονηρίαν τὸ γράμμα ἐκεῖνο, τὸ γραμμένον εἰς ἐκλεκτὸν χαρτί, τοῦ ὁποίου ὁ λεπτὸς καὶ ἀνώμαλος χαρακτὴρ ἐπρόδιδε τὴν γυναικείαν προέλευσιν.

— Ἦλθε ταχυδρόμος; ἠρώτησε ταχύς, καὶ ἐγὼ δὲν ἄνοιξα ἀκόμη τὰ χθεσινά μου γράμματα.

— Ὄχι δὲν ἦλθεν ἀκόμη, οὔτε ταχυδρόμος οὔτε ἀγγελιοφόρος, σήμερον, ἀπήντησεν ὁ ἀξιωματικός. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ τὴν στιγμὴν αὐτὴν διαβάζω τὰ χθεσινά μου γράμματα. Καὶ ἀνακτήσας τώρα πλέον τὴν προτέραν του ἀπάθειαν, ἔθεσε τὸ γράμμα εἰς τὸν φάκελλόν του καὶ ἑτοιμάζετο νὰ τὸ φυλάξῃ εἰς τὴν τσέπην του..

Δὲν εἶχε τελειώσει τὴν φράσιν του, ὅταν σειρὰ κανονιοβολισμῶν ἔσεισε τὸ ἔδαφος. Καὶ οἱ δύο ἀξιωματικοὶ εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτὸ ἐρρίφθ-σαν ἔξω, τὴν στιγμὴν δ' ἀκριβῶς ἐ-

κείνην μία ὀβὶς ἔπιπτεν ἐπὶ τῆς γραμμῆς εἰς πέντε λεπτῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς σκηνῆς του ἀξιωματικοῦ. Βροχὴ τότε ἀπὸ συντρίμματα πυρωμένου σιδήρου ἐσκορπίσθη μὲ φοβερὸν κρότον περὶ τὸ σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκραγῆ ἡ ὀβὶς καὶ δύο στρατιῶται, καθαρίζοντες τὰ ὅπλα των εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, ἔπεσαν πρηνεῖς ἐπάνω εἰς τὸ ἔδαφος.

ΤΟ ΒΕΛΛΟ

Τὸ βέλλο πιάνεται εἰς μίαν ἄκραν τοῦ καπέλλου καὶ κάνει ἕνα ἄσχημο τσάκισμα, τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει τὰ μάτια. Ἡ κυρία ἀνυπόμονος τὸ τραβᾶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη καὶ τέλος τὸ ξεμπερδεύει ὄχι ὅμως χωρὶς νὰ τὸ ξεσχίση καὶ ὀλίγον. Εἶναι ἡ τετάρτη φορὰ ὅπου ἀναγκάζεται ἡ κυρία νὰ δοκιμάση νὰ τακτοποιήση τὰς πτυχάς του καὶ τέλος δὲν τὸ κατορθώνει. Τότε τὸ πετᾶ ἐπάνω εἰς ἕνα κάθισμα καὶ πέρνει ἕνα ἄλλο μεταχειρισμένο τὸ ὁποῖον ἔχει πλέον λάβει τὸ σχῆμα καὶ τὰ τσακίσματα τὰ ὁποῖα χρειάζονται καὶ μ' ἕνα μόνον κίνημα τῶν χεριῶν τὸ βέλο εἶνε εἰς τὴν θέσιν του.

Τὰ καινούργια βέλλα εἶνε καλὸν μὲ τὴν πρώτην φορὰν νὰ δένωνται, ἄλλως δυνατὸν νὰ δοκιμάση μία κυρία πολλὰς φορὰς καὶ τέλος ν' ἀποτύχη.

Τὸ βέλλο μὲ τὰ μεγάλα στίγματα εἶνε πολὺ τῆς μόδας αὐτὸν τὸν χειμῶνα καὶ εἶνε πολὺ ὑπερήφανον. Φορίεται κατὰ προτίμησιν εἰς τὰς ἐπισκέψεις, εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὰς ἐκθέσεις, εἰς τὰς ἡμερίδας.

Τὸ κοντὸ βέλλο εἶνε οἰκονομικό. Δὲν εἶνε συνήθως παρὰ τὸ ἥμισυ τοῦ βέλλου, τοῦ ὁποίου τὸ ἄλλο ἥμισυ ἔμεινε ἀπὸ οἰκονομίαν μέσα εἰς τὸ σερτάρι, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ χρησιμοποιηθῆ ὅταν τὸ πρῶτον ξεσχισθῆ. Εἶνε ὡς εἴπομεν τὸ ἥμισυ τοῦ βέλλου καὶ δι' αὐτὸ φθάνει εἰς τὸ μέσον τοῦ προσώπου, χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν ἀκόμη διατί σκεπάζει τὸ ἄνω μέρος τοῦ προσώπου καὶ ὄχι τὸ κάτω. Ἡ μύτη τοῦ χρησιμεύει ὡς σταθμός, χωρὶς αὐτὴν δὲν θὰ ἤξευρε ποῦ νὰ σταθῆ. Ἀφίνει ἐλεύθερο τὸ στόμα, ὥστε νὰ εἰμπορῆ κανεὶς νὰ φάγη καὶ ἐνῷ περιπατεῖ.

Τὸ κοντὸ βέλλο, εἶνε βέλλο μισό, τὸ ὁποῖον ζητεῖ πάντοτε τὸ ἄλλο μισό του.

Τὰ βέλλα κρινόλινα εἶνε πλατειὰ καὶ σχήματος παραδόξου. Τὰ ἐφοροῦσαν αἱ νόναι μας διὰ νὰ πηγαίνου ἁρμονικὰ μὲ τὰ κρινολίνα τους. Τὰ ἐπερνοῦσαν εἰς τὸ ἄκρον μὲ ἕνα σύρμα Σήμερον τὰ βέλλα κρινόλινα εἶνε ἀσυνήθιστα τὰ φοροῦν μερικαὶ Παρισιναί, ἀλλ' εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔχουν σχῆμα φανταστικὸν καὶ δι' αὐτὸ εἶνε ὡραῖα, ἰδίως ἔχουν πολλὴν χάριν αἱ δύο ἄκραι αἱ ὁποῖαι κρέμονται πίσω.

Τὸ πυκνὸ βέλλο μὲ τὰ διάφορα κεντημένα σχήματα χρησιμεύει διὰ νὰ προφυλάττη τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὸν ἥλιο, τὸν ἀέρα καὶ τὴν σκόνην καὶ ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα, διότι κρύπτει τόσο καλὰ τὸ πρόσωπον, ὥστε δὲν διακρίνεται τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ μικρὰ καμπούρα εἰς τὴν θέσιν τῆς μύτης, δύο τρύπες σκοτεινὲς τὰ μάτια καὶ μία γραμμὴ κόκκινη τὰ χείλη. Καὶ πολλάκις μένομεν ἔκπληκτοι πῶς δὲν ἀνεγνωρίσαμεν γνωστότατον πρόσωπον.

Ἐπίσης τὸ βέλλο τὸ αὐτοκίνητον εἶνε πολὺ χρήσιμον διότι προφυλάττει τὸ στόμα καὶ τὰ μάτια ἀπὸ τὴν σκόνην καὶ τὸν καπνό, εἶνε προσδιωρισμένον διὰ τὴν χρῆσιν αὐτὴν καὶ μόνον καὶ δι' αὐτὸ πωλεῖται καὶ ἰδιαιτέρως.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΡΙΠΟΙΩΜΕΘΑ ΤΑ ΦΥΤΑ

Ἄλλοι σαπίζουν τὰ φυτά τους ἀπὸ τὸ πολὺ νερὸ καὶ ἄλλοι τὰ καίουν ρίπτοντες εἰς αὐτὰ κοπριὰ ἀχώνευτη, ἢτ' ἀφινουν ἐκτεθειμένα εἰς τὸ ψῦχος ἢ εἰς τὴν ζέστην χωρὶς νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν ὅτι διὰ κάθε φυτὸν πρέπει νὰ λαμβάνωνται αἱ πρέπουσαι προφυλάξεις.

Καὶ πρῶτον, δὲν ὑπάρχουν φυτά, τὰ ὁποῖα νὰ ζοῦν μόνον ἐντὸς τῶν οἰκιῶν· ὑπάρχουν τινὰ τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ζήσουν ἐπί τινα καιρὸν ἐντὸς δωματίου, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ πρέπει δι' ὀλίγον χρονικὸν διάστημα νὰ τ' ἀφίνωμεν ν' ἀναπνέουν καθαρὸν ἀέρα. Τὸ φῶς, ὁ ἀέρας, ἡ ζέστη, τὸ νερὸ καὶ τὰ διάφορα λιπάσματα εἶνε τὰ κύρια στοιχεῖα τῆς ζωῆς τῶν φυτῶν.

Τὸ φῶς εἶνε ἀναγκαῖον δι' ὅλα τὰ φυτά, εἴς τινα καθὼς εἰς τοὺς φοίνικας, τὰ μπελαργόνια τὸ πολὺ φῶς, εἰς ἄλλα καθὼς εἰς τὶς μπεγκόνιες καὶ τὰ πτεροειδῆ χρειάζεται ὀλιγώτερον φῶς.

Ἀλλ' ἐὰν ἔχετε ἕνα πελαργόνι πολὺ καιρὸν μέσα εἰς μίαν αἴθουσαν κλειστὴν δὲν πρέπει ἀποτόμως νὰ τὸ βγάλετε εἰς τὸ πολὺ φῶς ἢ εἰς τὸν ἥλιο, διότι ἡ βιαία αὐτὴ ἀλλαγὴ θὰ ξεχρωματίση τὰ φύλλα του, καὶ ἀκόμη ἐὰν ἔχετε ἕνα φυτὸν πλησίον παραθύρου, πρέπει νὰ φροντίζετε νὰ τὸ γυρίζετε διαδοχικῶς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη εἰς τὸ φῶς.

Τὰ φυτὰ εἶνε καθὼς καὶ οἱ ἄνθρωποι· ἀναπνέουν καὶ φοβοῦνται τὰ ρεύματα. Τὰ φύλλα εἶνε τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα τῶν φυτῶν, δι' αὐτὸ πρέπει νὰ πλύνωνται συχνὰ μ' ἕνα μαλακὸ σφουγγαράκι. Ἐπίσης καὶ αἱ ρίζαι ἔχουν ἀνάγκην ν' ἀναπνέουν, δι' αὐτὸ πρέπει νὰ μεταχειριζόμεθα γλάστρες μὲ πόρους, χωρὶς νὰ εἶνε χρωματισμέναι οὔτε βερνικωμέναι.

Ἡ θερμότης ἡ ἁρμόζουσα εἰς κάθε φυτὸν εἶνε ἀνάλογος μὲ τὸ εἶδος· μερικὰ εἴδη ὡς αἱ καμέλιαι, καὶ τὰ ἀκανθοειδῆ περνοῦν χωρὶς μεγάλην θερμότητα, ἄλλα ὡς αἱ δράκεναι καὶ ὅλα τῆς αὐτῆς οἰκογενείας ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ τεχνιτὴν θερμότητα.

Βεβαίως ὅλαι γνωρίζομεν ὅτι τὰ φυτὰ ἔχουν ἀνάγκην ποτίσματος, ἰδοὺ ὅμως ἕνα πρόχειρον μέσον διὰ νὰ ἴδωμεν ἂν ἕνα φυτὸν ἔχει ἀνάγκην ἢ ὄχι· κτυποῦμεν ἐλαφρὰ ἀπ' ἔξω τὴν γλάστρα καὶ ἂν μὲν κάμῃ ἦχον ὀξὺν σὰν νὰ εἶνε κενὴ τότε βεβαίως θέλει πότισμα, ἂν τοὐναντίον ἀκούωμεν ἦχον μαλακὸν τότε θὰ πῆ ὅτι ὑπάρχει ὑγρασία καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην νέου ποτίσματος. Διὰ τὸ πότισμα εἶνε καλὸν τὸ νερὸ νὰ ἔχῃ μετρίαν θερμοκρασίαν, τὸ πολὺ ψυχρὸν ἐμποδίζει τὴν βλάστησιν.

Κατὰ τὴν ἄνοιξιν καὶ τὸ θέρος τὰ φυτὰ ἔχουν ἀνάγκην συχνοῦ ποτίσματος, κατὰ τὸν χειμῶνα τοὐναντίον, διότι τότε φαίνονται ὡς νὰ κοιμῶνται ληθαργικὸν ὕπνον. Πρέπει πάντοτε νὰ ποτίζωμεν, ἀλλ' ὄχι πολὺ συχνά.

Διὰ τὰ φυτὰ τὰ ὁποῖα ζοῦν μέσα εἰς τὰ σπήτια τὰ καλλίτερα λιπάσματα εἶνε τὰ μετκλλοειδῆ, διότι διαλύονται ταχύτερον. Δὲν πρέπει νὰ λιπαίνωμεν τὰ φυτὰ παρὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς βλαστήσεως.

Ποία εἶνε τὰ φυτὰ τὰ ὁποῖα εὐκόλως ἀναπτύσσονται μέσα εἰς τὰς οἰκίας;

Φυτὰ τὰ ὁποῖα κάμνουν ἄνθη: εἶνε αἱ μπεγγόναι, αἱ ὁποῖαι στολίζουν τόσον ὡραῖα· εἶνε φυτὸν καλοκαιρινόν, μερικὰ εἴδη χρυσανθέμου, αἱ φούξιαι, ἀλλὰ τὸν χειμῶνα τὰ φύλλα των πείπτουν, αἱ μαρδέναι, τὰς ὁποίας θεωροῦν ὡς φυτὰ μόνον τῆς σέρας καὶ αἱ ὁποῖαι ὅμως ζοῦν, ὡς καὶ αἱ καμέλιαι μέσα εἰς δωμάτια, οἱ ἴκνθοι τῶν ὁποίων ἡ καλλιέργεια εἶνε πολὺ εὔκολος, τὰ μυγκὲ (muguets) τὰ πελάργονια, τὰ ὁποῖα πολλκπλασιάζονται πολὺ εὔκολα, μερικὰ εἴδη τριανταφυλλιῶν καὶ αἱ τουλίπαι καὶ ἰδίως ἡ τουλίπη Duc de Thol· τὰς τουλίπας πρέπει νὰ τὰς ἔχωμεν πάντοτε εἰς ὑγρὸν χῶμα. Μὲ φυτὰ κρεμαστὰ ἠμποροῦμεν νὰ στολίσωμεν πολὺ καλὰ μίαν οἰκίαν· τὰ εἴδη εἶνε πολυπληθῆ, τὰ φυτὰ αὐτὰ ἔχουν ἀνάγκην πολλοῦ φωτὸς καὶ σχετικῆς ξηρασίας.

(Paul. Meguin)

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΚΑΣΚΕΤΟ

Ὅταν ἀνήγγειλαν τὸν γάμο τους, οἱ συγγενεῖς ἔλεγαν:

—Τὶ θέλετε! ἀγαπιόντουσαν τόσο! δὲν μποροῦσε κανεὶς ν' ἀντισταθῆ.

Οἱ φίλοι κουνοῦσαν τὸ κεφάλι γιὰ τὴν ἀπερισκεψία ποῦ ἔκαναν νὰ ἑνωθοῦν δυὸ τόσο ἀδύνατες ὑπάρξεις.

Μονάχα ἕνα θαῦμα τους κρατοῦσε στὴ ζωή. Αὐτὴ τόσο ὠχρὰ ὥστε τὰ καστανὰ μαλλιά της, φαίνουνταν κατάμαυρα.

Ἐκεῖνος ἕνωνε στὸ ἄτομό του ὅλες τὶς φυσικὲς κούρασες τῆς εὐγενικῆς φυλῆς του, καὶ ὅλη τὴν λεπτότητα τοῦ πνεύματος.

Τόσο ἄδολοι καὶ οἱ δύο ἦρθαν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλο μὲ τὰ μάτια ψηλά, μὲ ἀγάπη τόσο μεγάλη καὶ αἰθέρια, σὰν τὶς λάμψες τοῦ κεριοῦ ποῦ καίνε ψηλὰ στὴν ἐκκλησία ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ λούλουδα.

.....Ἄφησε αὐτὸ τὸν κόσμο πρῶτος, τὸ κρέπι ἀντικατάστησε τὰ λεμονάνθια. Αὐτὴ τὴν ἡμέρα κανεὶς δὲν τὴν εἶδε, ἤτανε κάπου λειποθυμισμένη στὸ βάθος τοῦ μεγάρου. Οἱ φίλοι ἔλεγαν γιὰ νὰ κρύψουν τὴν μελαγχολία τους:

— Τὸ ἠθέλησε!

Ὅταν ἡ κηδεία ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι ἕνα νέο ἀκούστηκε στὴ συνοδεία:

— Καὶ ξέρετε τὸ χειρότερο, εἶνε ἔγγυος.

Ἐκ θαύματος ἡ μητέρα ἔζησε καὶ ἀνάθρεψε τὸ παιδί της.

Κλεισμένη μονάχη μὲ τὸν γυιό της, κάθουνταν ὧρες ὁλάκερες κοντὰ στὸ κρεβατάκι του καὶ τὸν κύτταζε, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ποῦ κοιμότανε. Ὅταν ξυπνοῦσε μέσα στὰ μάτια του τὰ ὁποῖα κρατοῦσανε ἀκόμη τὰ ἴχνη τοῦ ὀνείρου, ἔβλεπε τὴν εἰκόνα ἐκείνου ποῦ ἔφυγε καὶ τῆς ἄφησε τὸ παιδάκι αὐτὸ ἐνθύμημα τῆς μεγάλης ἀγάπης τους.

Ὁ μικρὸς ἄρχησε νὰ μιλήση. Ἴσως γιὰ νὰ μὴν πῆ πράγματα πολὺ λυπηρά, τὰ ὁποῖα συλλογίζουνταν, μὲ τόση σοβαρότητα μέσα στὸ κρεβατάκι του. Ἄρχησε νὰ περπατήση, ἡ προσπάθεια τὸν κούραζε.

Ὅταν ἡ μητέρα του τὸν ρωτοῦσε:

— Ὑποφέρεις;

Τῆς ἀπαντοῦσε μὲ γλύκα.

—Ὄχι, μαμμᾶ, μονάχα μ' ἀρέσει ν' ἀναπαύομαι.

Κάθε μέρα τὸ κακὸ γίνουνταν μεγαλείτερο δὲν μποροῦσε νὰ στέκεται ὄρθιο, αἰσθάνουνταν πόνους στὸ ἀριστερὸ μέρος. Ὅταν γύριζε σπίτι μόλις ποῦ κρατιότανε στὰ πόδια του, καὶ τὸ βράδυ ξυπνοῦσε φωνάζοντας.

Καὶ οἱ γιατροὶ ποῦ τὸ ἐξέτασαν, κουνούσανε τὸ κεφάλι δυσαρεστημένοι· τέλος ἐπρόφεραν τὴν σκληρὴ αὐτὴ λέξη:

— Κοξαλγία....

Αὐτὸ ἐσήμαινε πῶς γιὰ χρόνια, τὸ παιδὶ δὲν θὰ περπατοῦσε, δὲν θὰ ἔτρεχε. Θὰ ξαπλόνουνταν στὸ κρεβατάκι του, ὅπως μιὰ μούμια μέσα στὸ σαρκοφάγο της. Καὶ ἂν ἀκόμη ἀλήθευον ἡ ἐλπίδες ποῦ ἔδιναν πῶς θὰ γιατρεύουνταν μιὰ μέρα.

Στὸ πλάϊ τοῦ μικροῦ ἀμαξιοῦ ἡ μητέρα ἀκολουθοῦσε πάντα ντυμένη πένθιμα. Ἐδιάλεγε τοὺς ἔρημους δρόμους, ἀπόφευγε τοὺς δημόσιους κήπους, ὅπου παίζουνε τὰ παιδιά. Πρὸ πάντων ἤθελε νὰ μὴν βλέπη τὸ πολυαγαπημένο παιδί της, τὰ παιχνίδια τῶν ἄλλων, στὰ ὁποῖα δὲν μποροῦσε νὰ λάβη μέρος. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐρῆ πῶς ἄλλα παιδιὰ παίζουν μὲ στεφάνια, πῶς τρέχουν, πῶς πέζουν κυνηγητό.

Καὶ αὐτὸ πάντα ξαπλωμένο ἐπειδὴ τὴν ἀγαποῦσε πολὺ τὴν ἄφινε νὰ νομίζη πῶς δὲν ἤξερε αὐτὰ τὰ παιχνίδια, πῶς δὲν πιθυμοῦσε νὰ παίζη κρυφτό. Λυπότανε πολὺ ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ μὴν φωνάξη ὅταν τὸ ἐξέταζε ὁ γιατρός, ἢ ὅταν ἕνα ἔξαφνο κίνημα τὸ ἔκανε νὰ πονέση.

Ἔλεγε καμμιὰ φορά:

— Ξέρεις, ἀγαπητή μου μαμμά, πῶς ἔχω πολὺ τύχη; Ἂν ἤμουνα ἕνα παιδὶ ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα, ἴσως θὰ μ' εἶχες στείλη στὸ σχολεῖο, θὰ ἔκανες ἐπισκέψεις χωρὶς ἐμένα, θὰ ἔτρωγες ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ θὰ ἄφινες μονάχο, ἐγὼ σ' ἔχω πάντα μαζῆ μου. Δὲν ἔχεις ἄλλους φίλους. Ὅταν ἀνοίγω τὰ μάτιά μου σὲ βλέπω, ὅταν κοιμᾶμαι σένα ὀνειρεύουμαι. Ἂν ἔχω διάθεσιν ν' ἀκούσω μουσικὴν ἀνοίγεις τὸ πιάνο σου καὶ παίζεις. Ἂν στενοχωριέμαι πέρνεις ἕνα βιβλίο καὶ διαβάζεις. Θυμᾶσαι τὴν ἱστορίαν οὗ μικροῦ ἐκείνου Ἄγγλου ποῦ μοῦ διηγήθηκες πρό ἡμερῶν; Οἱ γονεῖς του εἴχανε φύγει γιὰ τὶς Ἰνδίες, αὐτὸν τὸν εἴχανε βάλλει ἐσωτερικὸ σ' ἕνα σχολεῖο, ὅπου ὁ δάσκαλος ἤτανε πολὺ σκληρός. Τὸ χτυπούσανε μὲ τὸ μπαστοῦνι καὶ ἐπειδὴ οἱ συντρόφοι του ἤτανε σκληροί, οἱ μεγάλοι εὕρισκαν χίλιους τρόπους γιὰ νὰ τὸν βασανίζουν! Τοῦ κλέβανε τὴ λάμπα του γιὰ νὰ τὸν ὑποχρεώσουνε νὰ κοιμηθῆ στὰ σκοτεινά, ἢ κρύβουνταν κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι γιὰ νὰ τὸν φοβήσουν. Χτὲς τὴν νύχτα ξύπνησα καὶ συλλογιζόμουν ὅλα αὐτὰ ἐνῷ σ' ἄκουγα νὰ κοιμᾶσαι καὶ ἔλεγα: Φτάνει νὰ μὴν σηκωθῶ πολὺ γλήγορα, καὶ ἡ μαμμὰ νὰ μ' ἔχει πάντα μαζῆ της!» Μὲ ρωτᾶς καμμιὰ φορὰ ἂν δὲν εἶμαι λυπημένος ποῦ εἶμαι πλαγιασμένος καὶ ἂν δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τρέξω· λυπᾶμαι αὐτὴ τὴν στιγμὴ ποῦ δὲν μπορῶ νὰ κρεμαστῶ στὸ λαιμό σου καὶ νὰ σοῦ πῶ: «Μαμμά μου, ὀρκίσου μου πῶς θὰ ζήσουμε πάντα μαζῆ, ἀκόμη καὶ ἅμα γιατρευτῶ.» Τότε ἡ μητέρα χαμογελοῦσε σχεδὸν εὐτυχής. Μέσα στὴ λύπη αὐτῆς τῆς ἀρρώστιας, ἤτανε μία μυστικὴ χαρὰ νὰ αἰσθάνεται νὰ μακραίνη ἡ παιδικὴ ἡλικία τοῦ ἀγαπητοῦ της παιδιοῦ.

Ἡ μέρα ποῦ θὰ ἔκλεινε τὰ δέκα χρόνια πλησίαζε.

Μιὰ βραδιὰ ἐκεῖ ποῦ τὸν χάϊδευε, τὸν ρώτησε: Ἀγαπημένε μου τὶ θέλεις νὰ σοῦ χαρίσω τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων σου.

Φάνηκε σὰν νὰ δίσταζε, ἔπειτα ἀπεκρίθηκε:

—Ἀλλά, δὲν ξέρω...

Κατάλαβε πῶς ἔκρυβε τὴν ἐπιθυμία του καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν μαντέψη, τὸν ξαναρώτησε πολλὲς φορὲς ἀλλὰ τίποτα· τὸ παιδὶ εἶχε στὸ στόμα μιὰ λέξι τὴν ὁποία δὲν τολμοῦσε, δὲν ἤθελε νὰ πῆ.

Μιὰ στιγμὴ τὸ βράδυ ὅπου ἤτονε σκοτεινὰ πρὶν ν' ἀνάψουν τὰ φῶτα τοῦ πῆρε τὸ μυστικό του. Ἀκούμπησε τὸ πρόσωπό της στὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἔλα πές μου τώρα σιγὰ τὶ θέλεις;

— Θέλω ἕνα κασκέτο ἱπποκόμου...

Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη σηκόθηκε ἐπάνω:

— Ὦ! μαμμάκα μου, μὴ μοῦ πῆς ὄχι!... Ὑποσχέσου μου πῶς θὰ μ' ἀφήσης, νὰ τὸ φορῶ στὸν περίπατο, στὸ δρόμο;

Τὴν ἡμέρα ποῦ τὸ εἶδε μὲ τὸ μικρὸ κίτρινο καὶ κόκκινο κασκέτο στὸ κεφάλι, ἡ καρδιά της ἐσφίχτηκε· αἰστάνθηκε πῶς δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ τ' ἀκολουθήση.

Τοῦ εἶπε:

Μικροῦλι μου, εἶμαι λιγάκι ἀδιάθετη, θὰ βγῆς χωρὶς ἐμένα μὲ τὴν Μαρία καὶ τὸν Γιάννη.

Ἤτανε τόσο εὐχαριστημένο, ὅπου δὲν ἀντιστάθηκε.

Ξαπλομένο μέσα στὸ ἀμαξάκι του ἀνυπομονοῦσε μέ τὴν ἀργοπορία τοῦ ὑπηρέτη ποῦ ἄνοιξε τὴν μεγάλη πόρτα τῆς αὐλῆς. Τέλος βγῆκε στὸ δρόμο κατευθυσιασμένο καὶ ἔρριχνε ὑπερήφανα βλέμματα στοὺς διαβάτας. Ὅταν ἔβγαινε, ἕνας ἀπὸ τοὺς μπερτέδες τοῦ μεγάλου παραθύρου ἔκλεισε μαζὺ μὲ τὴν πόρτα, πίσω ἀπ' αὐτὸν ἡ μητέρα ἔκλεγε, γιατὶ ἔξαφνα ἐννόησε ἀπὸ τὴν χαρὰ αὐτὴ τὸ ψέμα τῆς λατρείας τοῦ ἄρρωστου παιδιοῦ τὸ ὄνειρο αὐτὸ τῆς κινήσεως τὸ ὁποῖο ἔθαυε μέσα στὴν καρδιά του.....

(Hugues le Roux)

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

Ἀπὸ τοὺς χρόνους τοῦ Μεγάλου Στρατοῦ εἰς τὰς τάξεις τοῦ ὁποίου ἦτο καὶ μία μοῦρη, παραδέχονται συνήθως ὅτι οἱ γυναῖκες δὲν εἶνε κατάλληλοι διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. Ἐν τούτοις αἱ Ἀμερικανίδες θεωροῦν ἴσως τὴν ἐξαίρεσιν αὐτῶν ὡς ταπείνωσιν. Διότι εἰς τὴν πόλιν Syracuse διωργάνωσαν ἕνα λόχον γυναικῶν, τοῦ ὁποίου ἡ στολὴ εἶνε μποῦστο καὶ φοῦστα κοντὰ ἀπὸ βαθὺ γαλανὸν ὕφασμα, γκέτες, ζώνη καὶ πιλίκιον. Καὶ δὲν εἶνε λόχος μόνον μὲ τ' ὄνομα, κάμνει γυμνάσια πορείας, ἔχει πυροβόλα, κερδίζει νίκας. Εἶνε λόχος δεσποινίδων, ὅπανδροι κυρίαι θεωροῦνται ὡς ἀκατάλληλοι νὰ φέρουν ὅπλα

Εἶνε ἀληθὲς ἄλλως τε ὅτι αἱ γυναῖκες δύνανται νὰ διαπρέψουν εἰς τὸν πόλεμον. Μία περιπολία Ἀμερικανῶν στρατιωτῶν ἠχμαλώτησε πλησίον τῆς Μανίλας μίαν ἐντοπίαν γυναῖκα, τόσον ἐνεργητικήν, ὅσον οἱ πλέον γενναῖοι ἀρχηγοί. Ὀνομάζεται Aqueda Kahaubahou. Ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς σώματος ἐπαναστατῶν ἐπολέμησε μὲ μεγάλον θάρρος ἐναντίον τῶν Ἱσπανῶν ὅταν πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Φιλιππίνων νήσων ἐπανεστάτησεν ἐναντίον τοῦ κατακτητοῦ των.

Ἡ Agueda ἐξηκολούθησε νὰ μάχεται ἐναντίον τῆς Ἀμερικῆς, ὅταν ἐκυρίευσαν τὴν χώραν καὶ αὐτὸ μὲ τόσον θάρρος, ὥστε ὁ Aguinaldo τῆς ἔδωκε τὴν διοίκησιν ἑνὸς μεγάλου μέρους τοῦ στρατοῦ καὶ τὴν ὠνόμασε στρατηγόν.

Ἡ τόλμη της, ἡ ἐνεργητικότης της, τὴν ἔκαμαν ἔνδοξον καὶ φοβερὰν καὶ αἱ Ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες τῆς Μανίλλας, ἐνῷ ἐταινοῦν τὸν ἡρωϊσμόν της, ἀναγγέλλουν μὲ κάποιαν ἀνακούφισιν τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς γυναικὸς αὐτῆς, συλληφθείσης σχεδὸν πρὸ τῶν θυρῶν τῆς πρωτευούσης.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Καν Μ.Κ.Καλάμας. Εὐγενὴς ἐπιστολή σας ὡς καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Θερμοτάτην εὐγνωμοσύνην δι'εὐγενὴς πάντοτε φροντίδας καὶ ἐνδιαφέρον. Βιβλία εἶχαν σταλῆ ἀσύστητα. Στελλονται ἐκ νέου ἐπὶ συστάσει. Καὶ πάλιν θερμὰς εὐχαριστίας. Καν Π. Ε. Π. Πάτρας. Καν Εὐ. Μ. Π. Κάφρ Ναχλ. Φρ, χρ. 11. ἐλήφθησαν. Μάγισσα ἀποστέλλεται.— Κον Δ. Κ. Λεβέτσοβαν. Συνδρομή σας ἐλήφθη. ενεγράφητε. Δα Κ. Γ. Σέριφον. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.— Καν Α. Σ. Χίον. Φρ. χρ. 24 ἐλήφθησαν. Ζητούμενον ἀποστέλλεται. Θερμαὶ εὐχαριστίαι καὶ συγχαρητήρια. Κον Φ. Χ Βουκουρέστιον. Φρ. χρ. 64 ἐλήφθησαν. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα Γράφομεν.— Δα Π. Λ. Λεμησσόν. Θερμὴν εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενὲς ἐνδιαφέρον. Κατάστασις ὑγείας καλλιτέρα. Γράφω, εὐθὺς ὡς εὐκαιρήσω. — Δα Ε. Π. Κέρκυραν. Θὰ ἤμην πολὺ εὐτυχής, ἐὰν ἠδυνάμην νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας. Δυστυχῶς μοὶ εἶναι ἀδύνατον, διότι μέχρι τοῦδε ἠρνήθην εἰς ἄλλας πρὸ ὑμῶν δημοσιεύματα τοιαύτης φύσεως. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ παρεξηγήσετε.— Δα Μ. Π. Ζυρίχην. Ἐλήφθη καὶ ἡ τελευταία σας. Μήπως νομίζετε, εἰς ἣν διετέλουν κατάστασιν ὅτι εἶχα νοῦν διὰ νὰ προσέξω εἰς λεπτομερείας; Ἐν τούτοις εὐχαριστίας πολλάς, διότι τὸ ἄτοπον ἐδιορθώθη.— Καν Ε. Κρ. Σπάρτην.— Καλὴ ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 30 ἐλήφθη. Θερμὴν εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενὲς ἐνδιαφέρον καὶ καλὰς φροντίδας. Καν Αἰ. Θ. Βραΐλαν ἐνεγγάφητε φύλλα ἀπεστάλησαν.— Καν Αἰ Γ. Ἀνδρ. Βιρκετ-ελ-σαμπ. Θερμῶς συλλυπούμεθα. Χρήματα ἐλήφθησαν. Μάγισσα ἀπεστάλη.—Καν. Στρ. Ζάκυνθον. Δρ. 10 ἐλήφθησαν, ὡς καὶ ἰδική σας συνδρομὴ προηγουμένως. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Δα Οὐ. Δ Ἰθάκην. Ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας Γράφομεν.— Κον Σ. Σ. Θεσσαλονίκην. Φρ. χρ. 32 Ἐλήφθησαν. Θερμὴν εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Κον Φ. Χ. Βουκουρέστι. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. 16 ἐλήφθη. Γράφομεν. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Καν. Αἰ. Π. Ἀλεξάνδρειαν. Δυστυχῶς ὑπάρχουν πλεῖσται καθυστεροῦσαι συνδρομὰς δύο καὶ 3 ἐτῶν καὶ αἱ ὁποῖαι κωφεύουν ὄχι εἰς μίαν ἀλλ'εἰς ἐπανειλημμένας ἐπιστολάς. Εἶνε ἀπογοητευτικὸν καὶ ἐκνευριστικὸν ἐν ταυτῷ. Καν Ε. Μ. Ἀθήνας. Διὰ τὰ καπέλλα σας εἰς τὴν Νέλλην. Ὁδὸς Μητροπόλεως καὶ Νίκης. Ἔφερε θαυμασίαν συλλογὴν modéles. Κον Ι. Κ. Λονδῖνον. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει λόγος εὐχαριστιῶν. Καν Αἰ. Δ. Φιλιππούπολιν. Ἀλλ'ἐνεργήσατε λοιπὸν καὶ σεῖς εἰς τὸν κύκλον σας τὴν μεγαλητέραν διάδοσιν τῶν ἔργων αὐτῶν. Μία ἀηδὼν δὲν φέρει τὴν ἄνοιξιν. Εἰς κάθε πόλιν καὶ κάθε τόπον αἱ ἀνεπτυγμέναι γυναῖκες ὤφειλαν νὰ εἶναι οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ φανατικοὶ κήρυκες τῶν ἀληθειῶν αὐτῶν. Δα Μ. Ρ. Ρόδον. Σᾶς ἔστειλα τὴν Χειραφετημένην καὶ τὴν Μάγισσαν. Προσφέρω εἰς τὴν ἐν λόγῳ πτωχὴν κόρην τὸ φύλλον δωρεάν, ἀλλ' ἂς ἐργασθῇ ὀλίγον δι' εὐρυτέραν αὐτοῦ διάδοσιν. Κον Δ. Σπ. Γαλάζιον. Φρ. χρ. 54. Ἐλήφθησαν. Ἐστάλησαν ἀνὰ 4 σώματα Χειραφετημένης καὶ Μαγίσσης ἀντὶ τῶν τριῶν σημειοτμένων εἰς τὴν ἐπιστολήν μου.

Ἡ διαπρεπὴς γυναικολόγος καὶ μαιευτὴρ ἰατρὸς δις Ἀνθὴ Βασιλειάδου, τέως βοηθὸς τῆς Maternite τῶν Παρισίων δέχεται ἐπισκέψεις καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 3—5ης μ. μ. ὁδὸς Διδότου ἀρ. 19.

Ἡ δὶς Ἀνθὴ Βασιλειάδου ἐξησφάλισεν ἤδη πολυπληθῆ πελατείαν, διότι διὰ κάθε γυναῖκα πάσχουσαν ἀπὸ γυναικολογικὰς παθήσεις ἢ ἔχουσαν ἀνάγκην μαιευτῆρος, εἶναι προτιμοτέρα τοῦ ἀνδρὸς γυνὴ ἰατρός. Ἄλλως τε τὰ θαυματουργὰ ἀποτελέσματα τῶν θεραπειῶν, ἃς ἡ κ. Βασιλειάδου ἀνέλαβε μέχρι σήμερον, τῆς ἐξησφάλισαν τὴν ἐκτίμησιν τοῦ γυναικείου κοινοῦ τῶν Ἀθηνῶν.

Οἱ Ἄγγλοι ὀδοντοϊατροὶ ἀδελφοὶ κ.κ. John καὶ Alfred Walker λαμβάνωσι τὴν τιμὴν νὰ φέρωσιν εἰς γνῶσιν τῆς ἀξιοτίμου αὐτῶν πελατείας ὅτι μετώκησαν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πινδάρου ὑπ' ἀριθ. 4 οἰκίαν.

Messrs les dentistes John et Alfred Walker avisent leur honorable clientelle qu'ils ont transféré leur cabinet dentaire *ruePindare No 4.*

Δύω κυρίαι Γερμανίδες, διδάσκουσαι πιάνο καὶ γερμανικὰ ζητοῦν 2 δωμάτια μικρὰ ἢ ἓν μεγάλο ἄνευ ἐπίπλων. Ἀντὶ ἐνοικίου προσφέρουν ὥρας διδασκαλίας τῶν ἄνω μαθημάτων. Διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.

ΕΦΘΑΣΕΝ Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΤΟΥ Κου ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΑΜΗ

Σπεύσατε νὰ ἰδῆτε ποικιλίαν δερμάτων ὅλων τῶν ζώων καὶ φόρμας τελειοτάτας καὶ κομψοτάτας εἰς τὸ μέγα ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Ι. Δ. Τσάμη, ὅστις ἐπισκεφθεὶς ἅπαντα τὰ εὐρωπαϊκὰ κέντρα καὶ τὴν Διεθνῆ Ἔκθεσιν τῆς Λίλλης, ἐν ᾗ ἐτιμήθη καὶ διὰ χρυσοῦ βραβείου καὶ μὴ φεισθεὶς οὔτε κόπου οὔτε δαπάνης ἐπλούτισε τὸ κατάστημά του μὲ ὅ,τι ὡραῖον ὅ,τι κομψὸν ὅ,τι ποικίλον ἐν Εὐρώπῃ ὑπάρχει ἵνα ἱκανοποιήσῃ τὴν καλαισθησίαν τῆς ἀπειροπληθοῦς πελατείας του.

J'ai l'honneur de vous annoncer que j'ai transferé mon magasin sur la Rue de Stade No 20, et je prie que vons vluliey me preter son soutien votre comme par la passé en vous assurant que vous me trouverez toujours prompt à vous servir par un travail solide et bonne marché.

J'ai l'honneur d'être votre humble serviteur.

NICOLAEVITZ
Horloger